

СЛАВЕЙ И КУКУВИЦА.

Настъпила гиздава пролѣтъ. Кацналъ славей на зеленъ клонъ и заизливалъ сладка кръшна пѣсень.

Наблизу до славея кукувица кацнала и тихо му заговорила:

— Че азъ пѣя много по-хубаво отъ тебе — искашъ ли да се увѣришъ? Хайде да се надпѣваме!

— Хайде, като искашъ, — казало славейчето, — но кой ще ни бжде сѣдия?

— Видишъ ли хе-тамъ онзи господинъ, що пасе въ полето. Той има дълги уши — отъ хубава пѣсень отбира.

И започнало малкото славейче първо да пѣе.

Приятно било всѣкому да го слуша. Тѣй дивно пѣяло то: извивало и кършело, снишавало и дигало гласътъ си, тихичко замирало и изведнѣжъ зачестявало — че и самия пастиръ хвърлилъ свирката; стадото дигнало глава — спрѣло да пасе; трѣвата прѣстанала да расте. Всичко живо се спирало и слушало.